

maalet er, om man ikke staaer sig bedst ved en vis kort Tid at give ham Noget til Livets Ophold, da ellers Fristelsen til at tage det er saa stor, at den for Mange vil blive uovervindelig. Salsfald viser Erfaringen, at Fallenten ikke gaaer hen og melder sig til Fattigvæsenet, men at han vedbliver at leve. Jeg troer, som sagt, at Spørgsmaalet er, om det, at man ikke lader Bedkommende gaae aldeles tomhændet ind i en for ham ny Tingenes Tilstand, ikke vil være den sparsommeligste Maade at affinde sig med ham. — Det er saadanne enkelte Smaating, der ved en endelig Fallitlovgivning kunde fortjene en fornyet Overveielse, men Alt, hvad her er forelagt i Udkastet, finder jeg hensigtsmæssigt, forstandigt og ønskeligt, og da vi forøvrigt ellers her i Landsstinget have givet mange Exempler paa, at vi ikke ere bange for at lægge alvorlig Haand paa Lovudkast, især angaaende Materier, der berøre Forhold, hvortil man har fuldstændig Sagkundskab, troer jeg, at, hvis man ikke har bestemte Indvendinger at gjøre imod de enkelte Punkter, skal man ikke her ved et saadant Lovudkast, hvor man ikke let kan forandre Noget, uden at det griber ind i den hele Retsmaterie, og hvor man forresten finder, at hvad der er forelagt er i alt Væsentligt godt og hensigtsmæssigt, gjøre Saadant, men give det sin Stemme, som det foreligger. Jeg for mit Bedkommende agter at tage dette til Rettefnor ved min Stemmegivning i denne Sag.

Besværlig: Jeg har været noget i Tvivl, om jeg skulde tage Ordet i denne Sag; men,

efterat den ærede Viceformand (Lohmann) har villet udtolke en Tausshed til en ubetinget Viljeligelse af det hele Udkast, troer jeg dog at burde gjøre opmærksom paa enkelte Punkter som saadanne, der nok kunde fortjene en nærmere Overveielse. Det forekommer mig nemlig, at dette Forslag har to Hensyn, det ene til Fallenten og det andet til Creditorerne. Udkastet søger mere end de nu gjældende Lovbestemmelser at værne om Fallenten. Paa den anden Side er Hensigten at sørge for, at Creditorerne hurtigere komme i Besiddelse af de Midler, som findes i Boet, deels ved at dette behandles hurtigere og deels ved en succesfuld Udbetaling af det Provenu, som maatte findes i samme. Men der er navnlig een Ting, som jeg savner i Lovudkastet; det er en bestemt Adskillelse mellem Handelsboer og andre Boer. Det forekommer mig nemlig, at der er en i Sagens Natur grundet Forskjel mellem et Handelsbo og et andet Bo, som maa føre til forskellige Bestemmelser. Det er jo bekjendt nok, at Handelen har faaet en saadan Udvikling, at den ikke mere lader sig drive uden Credit, og jeg troer ogsaa, at det er almindeligt antaget, at det fornemmelig er en Misbrug af Crediten, som fører til Falliter. Men naar man saa deraf uddrager den Slutning, at, naar en Kjøbmand ubestindig har benyttet den Credit, han er i Besiddelse af, og derfor maa opgive sit Bo, vil det ikke være ubilligt, at Creditorerne have den Ret imod ham, at de ikke behøve at lade sig afdrage en eneste Skilling af deres Fordringer, saa troer jeg, at denne Betragtning grunder sig paa en ikke rigtig Opfattelse af Crediten.